

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 1T/29/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5914010137
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivan Štepita
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2014:5914010137.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok samosudcom JUDr. Ivanom ŠTEPITOM v trestnej veci proti obžalovanému H. C., pre dvojnásobný prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.06.2014 v Ružomberku takto

r o z h o d o l :

Obvinený

H. C., nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom K., I. P. č. XXXX/XX, prechodné bydlisko K., J. č. X, adresa na doručovanie písomností: P.O.L. XXX, K., nezamestnaný, na slobode,

u z n á v a s a z a v i n n é h o , ž e

1.)hoci je zo Zákona o rodine a podľa rozsudku Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 4P/96/05-49 z 04.08.2005, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 31.08.2005, povinný prispievať na výživu svojich maloletých dcér X. H., nar. XX.XX.XXXX a Y. H., nar. XX.XX.XXXX sumou po 645,- Sk (21,41 Eur) mesačne počnúc od 01.07.2005 na každú z nich, vždy do každého 15. dňa v mesiaci k rukám ich matky Z. H., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko v K., B. F. č. XXXX/XX, R. K., prechodné bydlisko v P. R., G. č. XXX/XX, okres R., O. K., od 03.12.2009 do 23.04.2010, kedy nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody, kde nahlásil vyživovacie povinnosti a požiadal o zaradenie do práce, si tieto vyživovacie povinnosti v Ružomberku a všade tam, kde sa v uvedenom období zdržiaval, úmyselne vôbec neplnil a na výživu maloletých dcér ani inou formou neprispel, keď výška výživného mu bola určená na základe posúdenia predbežnej otázky v zmysle § 7 ods. 1 Trestného poriadku tak, že v období od 03.12.2009 do 23.04.2010 mal na každú dcéru prispievať sumou po 25,36 Eur mesačne, čím mu za uvedené obdobie vznikol k rukám matky dlh na bežnom výživnom v sume 253,60 Eur a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/30/2008 z 02.12.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 02.12.2009, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. a), b) Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody 18 (osemnásť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý vykonal dňa 23.10.2011,

2.)hoci je zo Zákona o rodine a podľa rozsudku Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 4P/96/05-49 z 04.08.2005, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 31.08.2005, povinný prispievať na výživu svojich maloletých dcér X. H., nar. XX.XX.XXXX a Y. H., nar. XX.XX.XXXX sumou po 645,- Sk (21,41 Eur) mesačne počnúc od 01.07.2005 na každú z nich, vždy do každého 15. dňa v mesiaci k rukám ich matky Z. H., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko v K., B. F. č. XXXX/XX, R. K., prechodné bydlisko v P. R., G. č. XXX/XX, okres R., O. K., od 04.02.2013, kedy bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, až do 25.06.2014 si tieto vyživovacie povinnosti v Ružomberku a všade tam, kde sa v uvedenom období zdržiaval, úmyselne neplnil s výnimkou sumy 18,68 Eur, zaplatenej Z. H. vo februári 2013, okrem toho však na výživu maloletých dcér ani inou formou neprispel, keď výška výživného mu bola určená na základe posúdenia predbežnej otázky v zmysle § 7 ods. 1 Trestného poriadku tak, že v období od 04.02.2013 do 30.06.2013 mal na každú dcéru prispievať sumou po 26,65 Eur a od 01.07.2013 do súčasnosti sumou po 27,13 Eur, čím mu za uvedené obdobie vznikol k rukám matky dlh na bežnom

výživnom v sume 898,91 Eur a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8T/133/2009 z 12.01.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 08.02.2010, bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody 30 (tridsať) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, z výkonu ktorého bol dňa 04.02.2013 podmienene prepustený, keď v evidencii uchádzačov o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Ružomberok je vedený až od 13.02.2013 a odvtedy aj poberá dávky a príspevky v hmotnej núdzi vo výške 62,50 Eur mesačne, od 21.10.2013 do 11.12.2013 bol zamestnaný vo firme Ján Šavrtka - Autodoprava, Majere č. 23, Ružomberok na základe dohody o vykonaní práce a dosiahol čistý zárobok 71,46 Eur, predtým si príležitostne zarábala brigádnickou činnosťou, nevyvinul však dostatočne účinnú snahu o zabezpečenie trvalejšieho príjmu napriek tomu, že je zdravý a práceschopný a má možnosť sa zamestnať, je proti nemu vedené exekučné konanie, fajčí, vlastní a používa mobilný telefón a platí za služby mobilného operátora,

t e d a

v bode 1.)

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

v bode 2.)

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplní zákonnú povinnosť vyživovať iného, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený,

č í m s p á c h a l

v bodoch 1.) a 2.)

dvojnásobný prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e

podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona a § 36 písm. l) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Okresná prokuratúra Ružomberok podala na H. C. obžalobu pre podozrenie zo spáchania dvojnásobného prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Okresný súd Ružomberok vydal dňa 11.04.2014 pod č. k. 1T/29/2014-142 trestný rozkaz, ktorým obžalovaného H. C. uznal vinným zo spáchania vyššie uvedených trestných činov a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Trestný rozkaz bol obžalovanému doručený dňa 18.04.2014. Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 25.04.2014 obžalovaný podal proti trestnému rozkazu odpor. V odpore okrem iného uviedol, že nie je pravda, že by sa úmyselne vyhýbal plateniu výživného na jeho maloleté deti, keď tvrdil, že nemohol nijakým spôsobom výživné platiť k rukám matky, ktorá sa odsťahovala mimo územia Slovenskej republiky, o mieste jej trvalého pobytu nemal vedomosť a matke detí mu ho ani nijakým spôsobom neoznámila. Na adrese trvalého pobytu sa matka s deťmi dlhodobo nezdržiavala a on teda nemal možnosť zistiť, kde sa nachádza. Podaním odporu došlo k zrušeniu trestného rozkazu a samosudcu vo veci nariadil hlavné pojednávanie.

Obžalovaný H. C. na pojednávaní dňa 25.6.2014 vyhlásil, že je vinný zo skutkov, ktoré boli popísané v obžalobe Okresnej prokuratúry Ružomberok zo dňa 08.04.2014 č. k. 1 Pv 348/13/5508-11. Zodpovedal aj na otázky, ktoré mu súd kládol v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku. K druhému skutku, k obdobiu, ktoré uplynulo od podania obžaloby do termínu hlavného pojednávania (§ 122 ods. 13 Trestného zákona) uviedol, že 20.02.2014 poslal matke detí sumu 268,50 Kč a následne 20.03.2014 sumu v rovnakej výške. Vypovedal, že je poberateľom dávok v hmotnej núdzi vo výške 62,50 eur, pričom peniaze matke detí posielala U. H., u ktorej on býva v podnájme. Ako vyučený automechanik opravoval kamióny u jedného podnikateľa, ktorý mu však za vykonanú prácu nič nezaplatil, preto podal aj trestné oznámenie na políciu, pričom dlh, ktorý má voči tomuto podnikateľovi predstavuje čiastku cca. 420,- eur. Za prenajaté bývanie platí 40,- eur, vlastníčke bytu prerábal byt, a preto sa dohodli na zníženom nájomnom. Okrem sociálnych dávok má príjem cca. 20,- až 30,- eur mesačne z rôznych príležitostných brigád. Z dôvodu, že obžalovaný chcel využiť ustanovenie o účinnej ľútosťi v zmysle § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, požiadal o poskytnutie primeranej lehoty s tým, že v priebehu jedného mesiaca dlhované výživné uhradí, tým skôr, že v deň pojednávania (26.5.2014), chcel matke detí poukázať ďalšiu platbu z titulu výživného.

Súd obžalovanému túto lehotu poskytol, pričom zároveň zistil, že platby z titulu výživného, o ktorých sa zmieňoval obžalovaný vo svojej výpovedi, neboli pripísané na účet matky detí. Obžalovaný tvrdil, že vyvolal reklamačné konanie, avšak doposiaľ nemá jeho výsledok. Po odročení pojednávania výživné za bežný mesiac neuhradil, nezaplatil ani dlhované výživné, pričom túto skutočnosť odôvodnil tým, že potreboval uhradiť pôžičku.

Vzhľadom k tomu, že vyhlásenie obžalovaného H. C. o vine zodpovedá dôkazom, ktoré boli zadovážené v prípravnom konaní a ktoré súd zistil postupom podľa § 238 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj § 240 ods. 1 Trestného poriadku, súd vyhlásenie obžalovaného H. C. o uznání viny podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal. Súd zároveň rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná.

Obžalovaný H. C. napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 4P/96/05-49 zo dňa 04.08.2005, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.08.2005, bol povinný prispievať na výživu maloletých detí X. a Y. sumou po 21,41 eur (po 645,- Sk) vždy do každého 15. dňa v mesiaci k rukám matky Z. H., túto vyživovaciu povinnosť si od 03.12.2009 do 23.04.2010, kedy nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody, bez vážneho dôvodu neplnil. Napriek tomu, že bolo určené minimálne výživné, ktoré je povinný platiť rodič i napriek tomu, že za obdobné konanie bol H. C. už odsúdený (rozsudok Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/30/2008 z 02.12.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa), si vyživovaciu povinnosť neplnil. Neobstojí tvrdenie obžalovaného, že by nemal vedomosť, kde sa v tom čase nachádzali jeho maloleté deti a ich matka, nakoľko ako to vyplynulo zo spisového materiálu, matka detí odišla mimo územia Slovenskej republiky až po 23.04.2010. Rovnako tak bolo preukázané, že ani po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, teda od obdobia 04.02.2013 až do vyhlásenia rozhodnutia si rovnako tak vyživovaciu povinnosť neplnil, okrem výživného zaplateného vo výške 18,68 eur a aj v tomto prípade konania sa dopustil napriek tomu, že už bol za obdobnú trestnú činnosť v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, resp. z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký trestný čin, prepustený. Týmto konaním naplnil všetky zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Obžalovaný porušil záujem spoločnosti na riadnom plnení si rodičovských povinností, okrem iného aj z titulu platenia výživného. Napriek tomu, že obžalovaný je schopný pracovať, o čom svedčí aj jeho vlastné vyjadrenie o zamestnaní v spoločnosti Šavrtka, resp. o vykonávaní rôznych pomocných pracovných činností s mesačným príjmom cca. 100,- eur, vyživovaciu povinnosť si neplní, resp. v prípade druhého skutku uhradil na výživnom len sumu 18,68 eur, napriek tomu, že tvrdil skutočnosti o vykonaní ďalších úhrad, ktoré však žiadnym spôsobom nezdokladoval. V neplnení vyživovacej povinnosti obžalovaný C. pokračoval aj v období po podaní obžaloby až do vyhlásenia rozhodnutia, a to napriek tomu, že už mal vedomosť, kde sa matka detí zdržiava a vlastnému príslubu, že dlhované výživné v stanovenej lehote, ktorú mu poskytol súd, uhradí. Obžalovaný si musel byť vedomý skutočnosti, že za obdobné skutky už bol v minulosti odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody, napriek tomu nevyvinul žiadne zvýšené úsilie nájsť si zamestnanie, plniť si vyživovaciu povinnosť čo i len v minimálnej miere, keď sa plne spoľahol na to, že vyživovaciu povinnosť za neho prebral štát vo forme vyplácania náhradného

výživného, resp. tvrdiac, že mu na platenie výživného nevychádzalo, napriek tomu však mal peniaze na to, aby mohol uhradiť iné svoje záväzky.

Z hľadiska subjektívnej stránky u obžalovaného ide o konanie úmyselné v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, motív trestnej činnosti nasvedčuje o ľahostajnom prístupe obžalovaného k plneniu si základných rodičovských povinností.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadol najmä na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Obžalovaný H. C. je v súčasnej dobe evidovaný na úrade práce, poberá dávky a príspevky v hmotnej núdzi vo výške 62,50 eur. Príležitostne si privyrába brigádnickou činnosťou. O maloleté deti nejaví záujem, bolo mu stanovené len minimálne výživné vo výške 30% životného minima na každé dieťa. Od 13.02.2013 je v evidencii uchádzačov o zamestnanie, v mieste trvalého bydliska bližšie hodnotený nie je. Podľa odpisu registra trestov bol H. C. doposiaľ 11 krát súdne trestaný, v prípade posledných troch odsúdení, ktoré mu vykazuje register trestov sa 2 odsúdenia týkali rovnakého trestného činu, za ktorý na neho bola podaná obžaloba. Z výkonu posledného trestu odňatia slobody bol dňa 04.02.2013 podmienčne prepustený a bola mu určená skúšobná doba v trvaní 4 rokov. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný spáchal časť skutku v skúšobnej dobe po podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, na ktorú skutočnosť bol potom súd povinný prihliadnuť aj pri výmere trestu (§ 49 ods. 2 Trestného zákona). Súd u obžalovaného zistil dve priťažujúce okolnosti v zmysle § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona a jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona. Vzhľadom k tomu, že u obžalovaného H. C. priťažujúce okolnosti prevažovali nad poľahčujúcimi okolnosťami, súd mu ukladal úhrnný trest odňatia slobody s prihliadnutím na ustanovenie § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona. V zmysle citovaného ustanovenia pri prevahe priťažujúcej okolnosti, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Na základe takto zistených skutočností, majúc na zreteli ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona a § 31 ods. 2 Trestného zákona dospel súd k záveru, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť trestom odňatia slobody, ktorý mu súd uložil v prvej polovici trestnej sadzby vo výmere 30 (tridsať) mesiacov nepodmienečne. Súd nezistil také skutočnosti, ktoré by mohli prípadne viesť k uloženiu alternatívneho druhu trestu, a nezistil ani iné relevantné skutočnosti, ktoré by mohli eventuálne viesť k uloženiu nižšieho trestu odňatia slobody. Na výkon trestu súd obžalovaného H. C. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin. Pri ukladaní trestu sa súd spravoval zásadou, že vo všeobecnosti trest je právnym následkom trestného činu a musí byť úmerný k spáchaniu trestného činu a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu trestného zákona, čím sú splnené aj jeho funkcie v podobe individuálnej a generálnej prevencie. Súd je toho názoru, že takto uložený trest je primeraný, spravodlivý a najmä zákonný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Ružomberok do 15 dní od oznámenia rozsudku.

Odvolanie má odkladný účinok. (§306/2)

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V neprospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len v jeho prospech (§308/2)
- príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pred nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)
- zákonný zástupca obž., opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony

alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2)

- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 305/1). Ak je poškodený právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.